

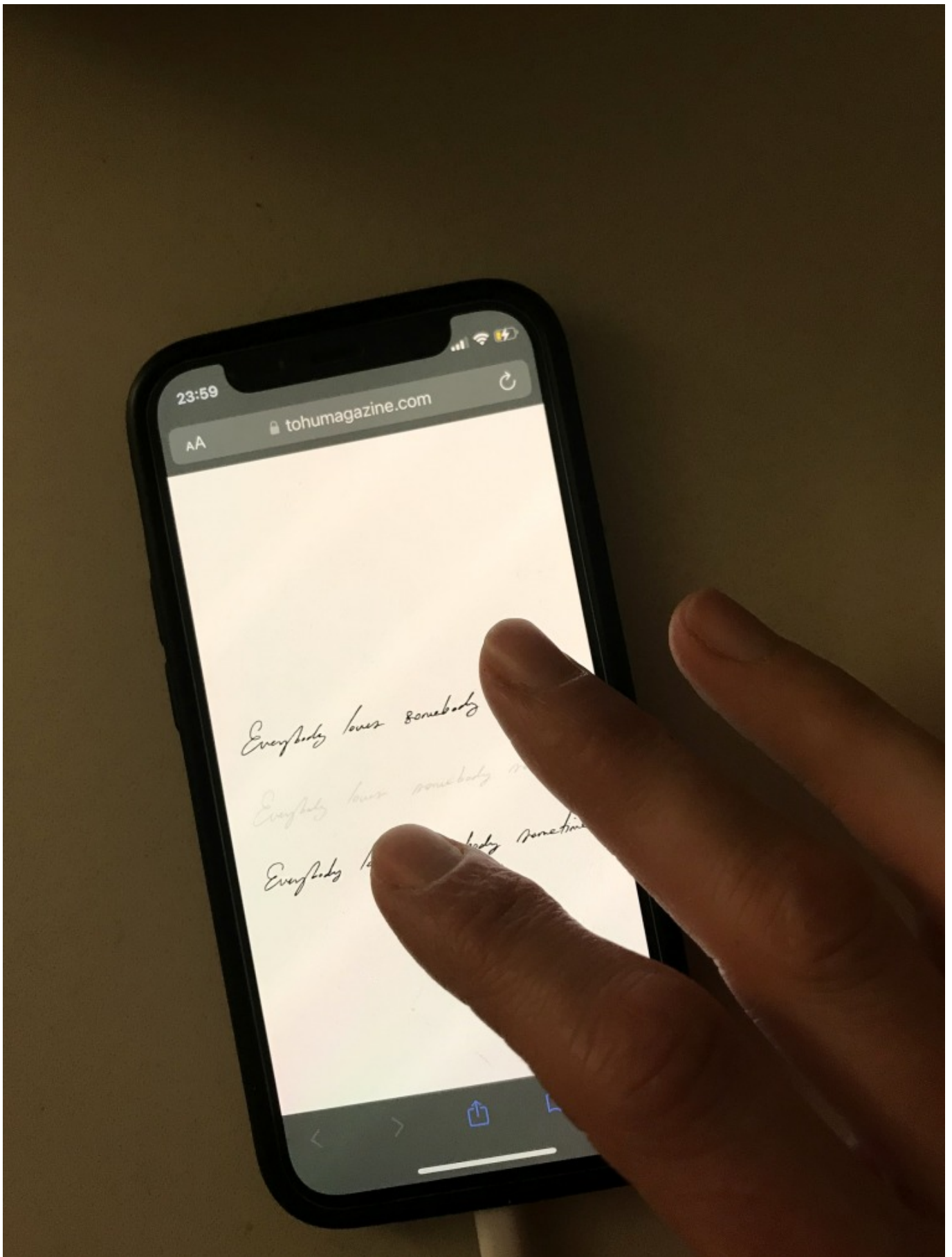

כל אחד.ת אוהב.ת מישהו.י מתישהו (הגרסה הנוגעת)

נועה גיניגר הפכה את מיצב הסאונד שלהכל אחד.ת אוהב.ת מישהו.י מתישהו- (2008) לתסריט אינטראקטיבי, שבו הקורא- ופה-מאזין יכול לנוע ברפרוף משורה אחת לבאה, אבל לעולם לא לתפוש את הטקסט בשלמותו. באמצעות הטקסט הכתוב בכתב ידה של האמנית ומלווה בקולה של הזמרת פגי לי, האמנית מציעה מפגש אינטימי עם תקווה ויאוש, עם אחידות ועם האישי, באמצעות הפלטפורמה הדיגיטלית.

עבודה אחת מאת נועה גיניגר דצמבר 31, 2022

Sometime_NoaGiniger_Tohu72.jpg

[1]

[2] [ליחצו לשמוע](#)

כשהוזמנתי להשתתף בגיליון המיוחד של תווה "הפוליטיקה של האהבה (מערכות יחסים למרחוק)", נקודת המוצא שלי הייתה אתל עדנאן, אחת הכותבות והאמניות האהובות עליי, והמאמר שלה "מחיר האהבה שאיננו מוכנים לשלם" The Cost for Love We Are Not) (Willing to Pay.

אחד הדברים שתמיד הקסימו אותי בכתביה של אתל - ואני לא מתכוונת רק למאמר המדובר - הוא האופן שבו היא מרחיבה מילים מתוך הכרה בגבולותיהן, ואהבתה הבלתי מותנית לאהבה. יש לה הערכה ודאגה אינסופית כלפי הטבע, במובן הרחב של המילה, וכלפי אופני ביטוי חתרניים ופואטיים.

מתוך מחשבה זו, החלטתי ליצור גרסה חדשה של מיצב הסאונד שלילכל אחד.ת. אוהב.ת. מישהו.י. מתישהו (Everybody Loves Somebody Sometime). אני.

בשנת 2008 הצגתי את כל אחד.ת. אוהב.ת. מישהו.י. מתישהו.באמסטרדם. המיצב, שהתקיים בחלל ריק מואר באור לבן בוהק, הורכב משורה קולית אחת בביצועו של פרנק סינטרה. השורה הושמעה עם הפסקות שקטות, במה שנדמה כשילוב מיקרי, אולם למעשה תאם את הופעתה במילות השיר. לשיר האהבה הזה יש נרטיב והוא מיועד למישהו.י. (את/ה). בעוד שהשורות היו זהות, כל אחת נשמעה ונבדלה במקצת מהאחרות. האינטונציות המשתנות בין השורות הן תוצאה של ההתפתחות הרגשית של הזמר לקראת שיא פנימי, ומכילות מנעד של רגשות, מאדישות לקיומיות, מקרירות ועד חום.

נזכרתי בשיר הזה, או, במילים אחרות, העבודה נולדה כתוצאה ממפגש מקרי שהתרחש לפני מספר שנים. בעת שהלכתי ליד אתר בנייה באמסטרדם, הופיע גבר, שנשא קורת עץ על שכמו. כשעברתי לידו, מבלי שהחלפנו מבטים, הוא שר/דקלם לעברי: כל אחד.ת. אוהב.ת. מישהו.י. מתישהו.

כשהתרחקתי משם, לא יכולתי שלא לחזור שוב ושוב על המשפט בראשי:

כל אחד.ת.

אוהב.ת. מישהו.י.

מתישהו.

דרך בידודו של המשפט ועל ידי מחיקת הנושא של שיר אהבה זה, רק האמירה הזאת נקלטת. וכמה אכזרית, פשוטה וגדולה היא. כמה היא טריוויאלית וחסרת חשיבות, בסיסית ומהותית. כמה נחמה וסכנה האהבה נושאת בתוכה. כה לא צפויה היא - מתי תופיע, ומי יהיה נושאה, וכמה זמן זה ימשך. ובכל זאת, מבנה המשפט והאופן שבו הוא מאפשר להכיל את כולם. מקפלים בתוכם תקווה. 'מישהו.י.' זה אינו מוגבל ליצור חי, מכיוון שאנחנו מתאבלים שוב ושוב במקומות, במילים ובשעות; בעניינים, שבדומה לנו, משתנים באופן תדיר, ושיחסינו איתם נמצאים בזרימה מתמדת.

באמצעות הפלטפורמה הדיגיטלית החדשה של העבודה, רציתי להציע מפגש אינטימי עם האמת הזו. מיצב הקול הרציף הפך לתסריט אינטראקטיבי ללא התחלה או סוף, היכן שהקורא-צופה-מאזין יכול לפרפר משורה אחת לבאה מבלי באמת לתפוש את הטקסט בשלמותו. הכתב הקורסיבי מופיע על המסך בנראות של 5%. ברגע שנוגעים בשורה היא צפה אל פני השטח ב-100%, ומושמעת בקול. זהו קולה של הזמרת פגי לי בהקלטה המקורית של השיר, משנת 1947. הפרשנות שלה מתונה יותר מזו של פרנק, קצת פחות דרמטית, יותר בטוחה בעצמה. הטקסט כתוב בכתב היד שלי, ולמרות שהשורות זהות, כל אחת שונה ונבדלת במקצת מהאחרות.

קול וכתב יד הם מקוריים; הם כמו טביעת אצבע, כל אחד הוא ייחודי ומשווין למישהו.י. בשונה מקליגרפיה, שעוסקת בעיצוב ובביצוע מדויק ומסוגנן של האותיות, כתב יד הוא רגשי ואישי. אפשר להתאמן ולעבוד ולתרגל ולחקות ולהישמע דומה ולהיראות דומה אבל זה אף פעם לא אותו הדבר. תמיד יהיו מורכבויות זעירות שעושות את זה/אותנו למי/למה שזה/שאנחנו. אם הוא מתורגל, זה למטרת תקשורת, לא כמעשה אמנות. כאשר כלי ביטוי אלה - קול וכתב יד - עוברים מניפולציות ומנסים להיות זהים ומשוכפלים, הם נהיים מלאכותיים ומזורזים.

החזרה שלי על שורה זו נדמתה למנטרה. כתב יד לא נועד להמחיש את הטקסט אלא לחוות כיצד כל צורת ביטוי, כאשר חוזרים עליה, אף פעם אינה זהה לקודמתה. כך גם עם מגע. ליטוף חוזר ונשנה לעולם אינו דומה במשקלו, אינו נמשך באופן זהה, ובכל זאת הוא עשוי להיפך למשפט. רגשות וכתביהם כקיום הם במצב של שינוי תמידי. כל מגע ישפיע ויבדל במעט מזה הבא אחריו.

נראה לפעמים כאילו המיומנות החושנית של כתיבה ביד הולכת ונעלמת ומוחלפת בהקלדה, ואף בקרוב שכתובה באמצעות הקול תחליף את פעולת ההקלדה, דבר שיוביל לצורות חדשות של דיבור: דיבור ככתיבה. מחיר האהדות שאנו מוכנות.ים לשלם. או שאולי בעתיד צורות הביטוי האלו יאוחזו מחדש, כך שכאשר אדבר, תוכנת זיהוי קולי תקליד בכתב יד. איך יתפרש יאוש?

הכותרת המקורית של השיר היא "כל אחד.ת. אוהב.ת. מישהו.י.". אולם נדמה כי במשך השנים המילה 'מתישהו' פילסה את

דרכה לחזית באופן מקרי. תוספת אקראית זו היא חיונית: היא מסירה את הקיבעון. זאת ועוד, מתישהו, לעומת לפעמים, מובן כ"פעם, בעבר". ציון הזמן הזה מוסיף נגיעה מלנכולית לקריאה, השלמה עם המציאות. ובכל זאת, אם ההיסטוריה חוזרת על עצמה אבל אף פעם אינה אותו הדבר, אולי הקריאה הזו אינה מובילה לאבדון. התקווה שוכנת באישי, בלא-זהה, בחולף.

אני מקדישה את העבודה לאלוה שמאמצות.ים שינוי ונאבקות.ים למען התקווה.

Source URL:
<https://www.tohumagazine.com/he/article/%D7%9B%D7%9C-%D7%90%D7%97%D7%93%D7%AA-%D7%90%D7%95%D7%94%D7%91%D7%AA-%D7%9E%D7%99%D7%A9%D7%94%D7%95%D7%99-%D7%9E%D7%AA%D7%99%D7%A9%D7%94%D7%95-%D7%94%D7%92%D7%A8%D7%A1%D7%94-%D7%94%D7%A0%D7%95%D7%92%D7%A2%D7%AA>

Links

- [1] https://tohumagazine.com/sites/default/files/Sometime_NoaGiniger_Tohu72.jpg
- [2] <https://tohumagazine.com/content/everybody-loves-somebody>